

Stykke gaar nemlig ud paa: „I Betragtning af, at det fra Landstinget tilbagesendte Forslag til Lov om Undervisningen i de lærde Skoler i Danmark er saa gjennemgaaende afvigende fra det af Folkethinget ved 3die Behandling vedtagne Lovforslag, at en Udjevning af Forskjellighederne ikke kan ventes gennemført i indværende Rigsdagssamling“. Det forholder sig nu saaledes, som jeg alt har bemærket, at det foreliggende Lovforslag er meget væsentlig forskjelligt fra det, der blev vedtaget her ved 3die Behandling, men det maa dog heller ikke overses eller glemmes, at dette Forslag kun blev vedtaget med 2 Stemmers Overvægt imod det andet Forslag, som netop Landstinget i alt Væsentligt har sluttet sig til. Naar det nu er sagt i Betænkningen og gentaget af den ærede Ordfører, at man, saaledes som Sagens Afgjørelse nu var stillet, desværre ikke kunde komme frem med de mulige Mæglingsforslag, som man ellers kunde have benyttet, og som kunde have ledet til en Udjevning her, — hvilket maatte være saa meget mere beklageligt, som han meente, at dersom Thinget gik ind paa denne Uffattelse, saa vilde han og hans nærmeste Meningsfæller blive aldeles overvældede, og man kunde da tænke sig, med hvilken Stemning de vilde se paa Loven, naar de vare blevne saaledes overvældede derved, at den ogsaa havde faaet Tilslutning fra Folkethingets Side — saa vil jeg hertil for det Første bemærke, at det jo dog er aldeles indlysende, at hvilken Virkning man end muligvis kan have tænkt sig af saadanne Mæglingsforslag, saa er det udenfor al Kvæstion, at disse Mæglingsforslag nu ikke kunne komme frem. Jeg antager nu ogsaa ligefrem, at det kun er for en Forms Skyld, at man spørger Ministeren derom, thi Enhver vil jo kunne sige sig selv, at det er fuldstændig utænkeligt nu at kunne faa en Forandring, medens det vel kunde have været muligt paa et langt tidligere Tidspunkt at fremkalde Mæglingsforslag, som jeg beklager ikke kom frem paa den Tid, da der kunde

være Tale om, at de kunde blive Gjenstand for en alvorlig Drøftelse. Forsaavidt der nu bliver Spørgsmaal om Mæglingsforslag, saaledes som der her er antydet i Betænkningen, saa er det sat saa vagt og saa usikkert, at jeg virkelig ikke i og for sig kan lægge nogen stor Vægt derpaa. Det har ganske vist den Fordel, at det paa en Maade stemmer overens med Uttringer, som ogsaa ere fremkomne fra enkelte Medlemmers Side i det andet Thing, men jeg kan hertil kun svare det Samme, som jeg svarede i det andet Thing, at der endnu egentlig ikke er sagt Noget, naar man siger, at man paa en Maade kunde fjerne de Ulemper og Misligheder, der kunne være i Skolen, f. Ex. ved at hæve Forpligtelsen til at lære Græff for nogle af Eleverne, og give dem noget vist Tilsvarende uden nærmere Bestemmelse i andre Sag, som de skulle undervises i istedet derfor, og at det ikke forbedres derved, at man maatte ogsaa tage de nordiske Sprog med; thi derved vilde man dog ikke kunne bevare Skolens Enhed, vel at mærke, medens der ved Siden deraf indføres en Tilstand, der kunde være en passende Overgang til en senere Deling af Skolen. Det er en høist uheldig Forandring, som Skolen virkelig vilde være yderst tjent med, og der er ingen Tvivl om, at det vilde være den fordærveligste Bet, man kunde gaa, hvorfor Skolen hellere maa ønske, at blive ved at virke paa samme Maade, som hidtil — den har sine Mangler, og dem har jeg havt et aabent Die for for lang Tid siden, men den har ogsaa sine gode Sider —, eller ogsaa maa man tage Beslutning om en saadan Reform, som man kunde tro forsvaret, og som kunde give en Basis, hoorpaa Skolebestyrelsen kunde arbejde videre frem med sikker Forvisning om, at der paa nogle Aar vil være Ro i Udviklingen; men en saadan Mellemtilstand vil jeg i og for sig antage for i høieste Grad uheldig. Naar nu den ærede Ordfører har ment, at han og hans Meningsfæller skulde blive endog aldeles over-